

۲۷

بایعصرم

السیاردهام

ما آن در رفت سینه کن بهالم سال ۱۲
 روئیده روی صخره ی ~~سنگستان~~ ~~سنگستان~~
 باز خم شد
 صریحی تو مان
 پرورشی سینهها در خود ایسیاردهام
 باگت سال ۲
 قد برگنده
 بیگ و گل و سوره دادهام
 گن ای نهال؟!

در آن بهار تازه که از راه می رسید
 ما را اگر به باد بتارده
 گر زنده مان ز خاک سپارده
 تاگ شد
 حال جوان میز شد

پر حیات تر!
 او از مان ملید کرد و شادمانه تر!

۱۳۷۸

سید
 ۱۳۷۸

+ + +

استاده ام

تا آن در رفت ستمت کهن سال ام
او شنیده روی فخر و سی سنگستان
ما بر خیم تنه
ضربه های تو مان
بر روی های تن او و خود ایستاده ام
در گذشت سال
قد بر کشیده برگ و گل و سیوه داده ام
آن ای نهال آ
در آن ها، تازه که از راه حماره
ما را اگر بنیاد بنااید
گر زنده مان به خاک میاید
جان جوان بکنه
بک نیت
پر خوانه بر
آواز زمان بلند تر و سادمانه تر!

دانه